

Het WK voetbal was in volle gang maar wij waren op weg naar Mexico. In Nederland had ik elke wedstrijd willen kijken, maar ik wist dat de kans daarop klein was tijdens mijn vakantie. Ach ja, lekker belangrijk, daar ging ik tenslotte niet voor naar Mexico. Hollanders als wij zijn hadden we Economy Class zitplaatsen genomen. Ik dacht dat het allemaal wel mee zou vallen, had tenslotte al veel vaker gevlogen en het toen ook nooit ervaren als te krap. Maar eenmaal zittende viel het toch eigenlijk best wel flink tegen... als ik hier elf uur in opgevouwen moest zitten dan kon je me benen er in Cancun afschroeven! Toen er omgeroepen werd dat er nog enkele stoelen beschikbaar waren in de Comfort Class schoot ik gelijk een stewardess aan om te zeggen dat ze alvast twee stoelen kon wegstrepen. De upgrade was 65 euro en dat was het dubbel en dwars waard! De service was ook gelijk een stuk uitgebreider, wat de reis nog een heel stuk aangenamer maakte.

Een hobbelig begin

De dag voordat we vertrokken had ik nog contact gehad met de lodge eigenaar om te informeren of het hem helemaal duidelijk was wanneer wij zouden aankomen. Hij liet me weten dat ik me geen zorgen hoefde te maken. Bij de uitgang van het vliegveld in Cancun moest ik uitkijken naar een Mexicaan van een paar turven hoog die met een hoog gehouden bordje met onze namen erop klaar zou staan om ons op te pikken. Eenmaal buiten wisten we gelijk dat we niet meer in Nederland waren, een deken van plakkende warmte viel over ons heen en het was een drukte van jewelste van mensen en af en aan rijdende taxi's.

Hetgene waar we naar uit moesten kijken stond er hoor, alleen in een vijftigvoud! Overal stonden mannetjes die ons met alle liefde overal naar toe wilden brengen en het merendeel stond ook nog eens met een bordje omhoog... Ik had gehoopt dat onze chauffeur gelijk op zou vallen, zijn naam deed vermoeden dat hij tot veel in staat moest zijn, tot aan het lopen over water toe. Maar helaas, onze chauffeur Jezus was nergens te bekennen...Ik baande me een weg tussen de roepende en druk met bordjes zwaaiende mannetjes door tot ik plotseling achter me iemand voorzichtig een poging hoorde doen om onze namen uit te spreken. Ik zal hem niet zo gauw vinden, maar gelukkig Jezus ons die avond wel.

We hadden een rit van ruim vier uur voor de boeg, dus gingen we snel op weg. Na onderweg nog wat Mexicaanse biertjes ingeslagen te hebben en onze eerste Mexicaanse maaltijd genuttigd te hebben in Tulum raakten we steeds verder verwijderd van de bewoonde wereld en bereikten we het punt vanaf waar de autorit wat minder comfortabel zou worden. De laatste dertig kilometer naar de lodge toe gaan namelijk via een onverharde en onverlichte weg die vol grote kuilen zit en zich door een dichtbegroeid stuk natuur kronkelt. Gelukkig kende onze chauffeur deze weg als zijn broekzak en rond middernacht kwamen we dan eindelijk aan bij onze lodge. Ray, de Amerikaanse eigenaar, stond ons al op te wachten en na een korte

Vliegvisser in de tropen, deel twee

Geschreven door Richard Maree

dinsdag 01 maart 2011 22:21 - Laatst aangepast vrijdag 11 november 2011 00:03

kennismaking en een paar biertjes zochten we onze bedjes op, we hadden er tenslotte een lange dag opzitten en we moesten er weer bijtijds uit voor onze eerste tropische visdag.

Wetende dat we in een dorpje verbleven met amper 500 inwoners die leefden in krakkemikkige huisjes zonder ramen, was ons verblijf een verademing. Een perfect en schoon huisje met heerlijke bedden, airco, stromend warm en koud water en een aggregaat die 24 uur stroom leverde. Zonder deze luxe hadden onze nachten er een stuk slapelozener en muggenbulten rijker uitgezien. Na een heerlijke nachtrust stond er de volgende ochtend een smakelijk ontbijtje voor ons klaar met vers fruit, toast, koffie en vruchtensap.

Op weg naar de flats

Na nog wat last minute aanpassingen aan onze lijnen waren we eindelijk zo ver om kennis te maken met onze gidsen voor de rest van de week. Na onze spullen in de grote pick-up van Ray gelegd te hebben reden we een klein stukje naar de natuurlijke haven, een grote kreek, deze bood plaats aan een twintigtal skiffs. Deze boten worden hoofdzakelijk gebruikt om de vele eco toeristen die hier komen naar het rif te brengen om te snorkelen. Slechts een aantal van deze boten zijn eigendom van lodges en/of zelfstandige visgidsen. Onze boot, eigendom van onze hoofdgids Francis, lag aan een klein steigertje voor aan de haven.

Zijn hulp Antonio, een mannetje van net 20, zo macho als maar zijn kan, begroete ons zonder ons echt aan te kijken. We moesten echt even wennen aan dit ventje hoor.

Vliegvissen in de tropen, deel twee

Geschreven door Richard Maree

dinsdag 01 maart 2011 22:21 - Laatst aangepast vrijdag 11 november 2011 00:03

Vliegvissern in de tropen, deel twee

Geschreven door Richard Maree

dinsdag 01 maart 2011 22:21 - Laatste aangepast vrijdag 11 november 2011 00:03

Vliegvissern in de tropen, deel twee

Geschreven door Richard Maree

dinsdag 01 maart 2011 22:21 - Laatste aangepast vrijdag 11 november 2011 00:03

Vliegvissen in de tropen, deel twee

Geschreven door Richard Maree

dinsdag 01 maart 2011 22:21 - Laatst aangepast vrijdag 11 november 2011 00:03

Vliegvissern in de tropen, deel twee

Geschreven door Richard Maree

dinsdag 01 maart 2011 22:21 - Laatste aangepast vrijdag 11 november 2011 00:03

